

Здрасти! Аз съм твоята близначка по рожден ден!

ОРИГИНАЛНА ПРОДУКЦИЯ НА НЕТФЛИКС

На екрана се вижда кожен фотьойл в празен ресторант в града.

През пращан прозорец влиза приглушена светлина.

Един мъж идва и сяда. Облечен е с бяла риза и дънки. Усмива се.

Надписът на екрана гласи:

Джейсън Феър, син на Уолтър Феър

Мъжът заговаря с канадски акцент: „Кога беше последният път, в който видях баща ми ли? Мисля, че бях на десет?“

Интервюиращата го прекъсва зад кадър: „Защо?“

Джейсън: „Баща ми напусна майка ми заради една тийнейджърка и майка ми толкова много се отврати, че емигрирахме от страната.“

Интервюиращата: „И тази тийнейджърка беше...?“

„Тази тийнейджърка беше Джоузи Феър. Да.“

Джейсън натъжено поклаща глава и забива поглед в пода.

Когато отново поглежда в камерата, се вижда, че плаче.

„Съжалявам. Съжалявам. Може ли просто да...“

Екранът потъмнява.

20:00 часа

Нейтън не се прибира от работа същата вечер. Аликс усеща ужасната неизбежност в стомаха си в мига, в който от 20:00 става 20:01 часа. Съпругът ѝ каза, че ще се прибере в седем. Дори да са изникнали някаква непредвидени забавяния, телефонни разговори или проблеми с метрото, осем часът е крайната точка за основателно закъснение и това я кара да си мисли нещо много по-неприятно. Тя му праща съобщение. Той не отговаря. В осем и половина му се обаждат. Прехвърлена е на гласовата му поща. И Аликс знае. Тя знае.

* * *

След като слага децата да си легнат в девет часа, Аликс отнася чаша с вино в студиото си и изслушва интервюто с Джоузи от тази сутрин.

Говориха повече от час, но сега като го слуша, има чувството, че след обработката целият разговор ще се побере в десет минути. И тези десет минути ще съдържат разказа на шивачката как се е запознала със съпруга си.

Аликс едва съумяваше да диша. Само кимаше с ококорени очи, не задаваше въпроси, а само кимаше и попиваше.

Четиринайсетгодишно момиче.

Четиресет и една годишен мъж.

Аликс си мисли за мъжа, когото едва зърна в ресторанта в събота вечерта и когото помисли за баща на Джоузи – той беше невзрачен, оплешивяващ, посърнал, очилат.

Спряха да записват, преди журналистката да научи повече за случилото се след онзи момент с тортата на четиринайсетия рожден ден на Джоузи, който беше довел до обвързването ѝ с Уолтър. Смяташе да го обсъдят на следващото интервю. Вълнението, което изпитваше от онзи миг, в който реши да направи предаване за Джоузи, расте с всяка изминала минута. Усеща, с всяка фибра на тялото си, нещо много голямо тук, нещо мрачно и брилянтно.

Аликс се връща в къщата, поглежда празната чаша и за момент се чуди дали да не я напълни с вино. Не го прави, защото минава десет часът, изморена е и иска да е с бистър ум, когато се събуди в празното си легло и ѝ се наложи да се справя с последиците от новия запой на Нейтън, дошъл толкова скоро след последния, при това в делничен ден. Съобщението ѝ до него все още е непрочетено и при последният ѝ опит да му се обади отново се сблъсква с гласовата му поща. Аликс усеща пулсиращия в тялото ѝ адреналин и знае, че няма да заспи, но въпреки това си ляга. Опитва се да чете книга, но сърцето ѝ бие като лудо. Преглежда новините на телефона си, но те се размазват пред очите ѝ и изведнъж изпитва странното желание да поговори с Джоузи, жената с кожа като от восък, призракен глас и тъмни, много тъмни очи, с Джоузи, която не познава Нейтън, която не е танцувала на сватбата си и не вярва в митичния мираж на брака си.

Пише ѝ съобщение:

БЕШЕ МИ ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ПРИЯТНО ДА СИ ПОГОВОРИМ ПОРАНО. МНОГО ТИ БЛАГОДАРЯ ЗА ОТДЕЛЕНТО ВРЕМЕ. ТОКУЩО ГЛЕДАХ ЗАПИСА И ВЕЧЕ ИМАМ ВИЗИЯ КАК ЩЕ ИЗГЛЕЖДА. МНОГО МИ СЕ ИСКА ДА ПРОДЪЛЖИМ С ПРОЕКТА, АКО СИ СЪГЛАСНА? МОЖЕ БИ СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ МОЖЕМ ДА ПОСЕТИМ ДОМА, В КОЙТО СИ ИЗРАСНАЛА И СИ СЕ ЗАПОЗНАЛА С УОЛТЪР. КАКВО МИСЛИШ?

Аликс изпраща съобщението и няколко минути гледа телефона си, чака знак, че Джоузи е видяла написаното и че ще ѝ отговори. Ала минават десет минути и не се случва нищо. Най-накрая заключва апарата и просто лежи на леглото, опитва се да заспи, но сама знае, че сънят ще дойде чак след няколко часа.